

Mijn werkelijkheid
naast het
algemeen gangbare
wereldbeeld

Mijn werkelijkheid
naast het
algemeen gangbare
wereldbeeld

Loed Verhoeven

Schrijver: Loed Verhoeven
Coverontwerp: Loed Verhoeven
ISBN:9789464180770
© Loed Verhoeven

Inleiding

Dit boek vertelt over mijn leven naast het normaal gangbare wereldbeeld. Het is een zeer turbulent leven geweest met alles erop en eraan. Vanaf het prille begin ben ik al aan het vechten. Maar ben ik me dat niet allemaal bewust. De geboorte en de eerste dagen waren zeer zorgelijk. En heb ik ook een nooddoop gehad. Later zijn er allerlei misstanden en excessen geweest. Ook de oude psychiatrie was niet helemaal koosjer. Toch wil ik niemand de schuld geven en ontken ik het bestaan van een zekere Satan. Maar als die er toch moet zijn dan zoek ik hem in God zelf hij is het immers die verwarring zaait keer op keer en begon er mee sinds de toren van Babel. Waar hij letterlijk zei ik ga de mens verwarren.

Ik weet nu dat dit nog niet zomaar opgelost is en dat dit nog lang gaat duren en mogelijk nooit opgelost wordt. Maar daarin zit onze uitdaging het zoeken van een harmonie.

Ik werd in eerste instantie schizofreen bevonden. En daarbij werd verteld “je bent ernstig ziek er is voor jouw geen hoop dus accepteer dat maar”. Het sloeg in als een bom. Het betekende zoiets als

uitzichtloos levenslang en dat gevoel had ik al langer. Want mijn vader vertelde eerder dat er na de dood niets meer was. Dat had hij beter niet kunnen doen. (of ook wel) Het werd toen een heel gevecht. ik wilde de dood overwinnen en laten zien dat er wel degelijk genezing mogelijk is en niet alleen maar ziek zijn bestaat.

Ik leid nu een gelukkig leven en is mijn diagnose bijgesteld naar een manisch depressieve psychose ofwel een schizo-affectieve diagnose bipolair type. Maar ben meer dan dat natuurlijk.

Ik heb weer een rol in de maatschappij of samenleving en ben ik een gewilde echtgenoot die ook snel gemist wordt. Tevens voor meerder een graag geziene gast. En als ik met de fiets de Betuwe route rijdt ook nog een fietser en als ik een visje eet op de markt ziet niemand een psychiatrisch patiënt enzovoorts.

Ik ben echter niet zo'n lieverdje geweest en heb ik niet zo'n fraai leven geleid. Mede door een bewogen jeugd. Mijn agressie was groot mede ook door trauma's, alcoholmisbruik, medicijnen en drugs. Mijn psychoses, depressies, manieën en wanen waren ook niet geheel vrij van agressie maar zag ik dit niet omdat ik het gevoel had vervuld te zijn van

grote liefde en ik opkwam voor de minder bedeelde. Ook zag ik dingen in de psychoses die ik vreesde te zien waarmee ik het conflict aanging. Ook de dwang of het intense claimen die tijdens een psychose ontstonden kon ik alleen beantwoorden met agressie om mezelf te verlossen.

Mijn agressie lijkt ook wel aangeboren maar heb ik daar zelf veel last van gelukkig spelen de medicijnen hierop in en moet ik absoluut niet meer drinken.

Dat doe ik dan ook nauwelijks meer ik drink zo weinig dat je wel kunt zeggen dat ik droog sta. Mijn grootste drijfveer hierin is dan ook het feit dat ik er zoveel ellende mee heb veroorzaakt. In het bijzonder op mijn 21 jarige leeftijd.

Ik ben nu 56 jaar geboren in 1964 en mijn een na laatste psychose speelde in 2005 en onlangs de laatste in 2020. Mijn depressie is weg maar nog op de achtergrond aanwezig. Ik ben nu een ex-cliënt ik weet wat speelt en wat ik nodig heb. Een cliënt weet dat nog niet.

Ik ben nu goed op weg. Heb wel last van angsten die zijn gebleven alleen ik ervaar ze nu als functioneel. In die zin een soort Godsvrucht althans zo ervaar ik het maar niet altijd.

Het niet kunnen uiten van woede op een gezonde

was groot door de angst voor ontzetting. Nog steeds niet altijd maar dan speelt de angst voor intimiteit weer een rol waar in mijn ogen troosten ook onder valt. Verder is het belangrijk voor mij woede op tijd te uiten. En niet pas vanuit mijn tenen.

Inhoudsopgave

Deel 1 De zin van het leven is: geloof in jezelf

Deel 2. Mijn naam is “Ik Wil”

Deel 3. Het zoeken naar een psychisch balans

Moeilijk te bevatten

Structuren

Index

Deel 1

De zin van het leven is:
Geloof in jezelf

“Heb de ander lief ook je
vijand. Daarmee ontnem je
hem zijn kracht”

1.1 Mijn eerste zeven levensjaren

Mijn eerste zeven levensjaren waren voor mij zeer traumatisch. Mijn moeder werd vaak in elkaar geslagen voor mijn ogen door mijn vader. En mijn zus en ik kregen ook vaak de onnodige slaag. Daarnaast werd mijn zus ook vaak opgesloten op het toilet. Als ze het eten niet op kreeg. Daar mocht ze pas vanaf als ze het eten op had. Mijn vader was zeer agressief en niet alleen als hij alcohol op had. Mijn vader was ook zeer autoritair. Zijn wil was wet. Ik heb vaak slaag van hem gekregen vooral in de eerste vijf levensjaren. En was ik er doodsbenauwd voor. Vaak ook gaf mijn moeder aanleiding. En als mijn zus die bijna een jaar jonger was als ik. Mij voor de zoveelste keer tergde waarbij ik dan voor mezelf opkwam. Was het voor mijn vader opvoedkundig verantwoord mij ook de nodig slaag te geven. Hierdoor hebben mijn zus en ik een haat liefde verhouding. Vaak ook als ik gelogen had om slaag te voorkomen. Werd me op een niet verstaan wijze duidelijk gemaakt dat dit ongeoorloofd was.

Mijn vader was niet zo'n fijne man. Overspel was voor hem de normaalste zaak van de wereld.

Vergoelijkt vaak uit naam van de liefde.

Ook incest met mij en mijn zus schuwde hij niet. Dit heeft hij altijd ontkent en tegen de politie zei hij "ik heb niet altijd juist gehandeld " en dat was alles en daar kon de politie dan ook niets mee. Mede door de incest hebben mijn zus en ik een bewogen leven geleid. Maar het leven van mijn zus laat ik verder in dit boek merendeel ongemoeid.

Mijn leven heeft zich gevormd in vooral de eerste levensjaren. Hierbij was ook sprake van een affectieve verwaarlozing. De broodnodige knuffels waren voor mij dan ook onbekend. Op latere leeftijd heb ik hier veel problemen mee gehad mede ook door de incest en het alcoholmisbruik van zowel vader als moeder het heeft mijn leven getekend. Het vreemde is dat ik nog steeds van mijn vader en moeder hou. Mijn vader is inmiddels overleden.

Ik ben geboren in de Ooij en weet ik nog iets af van een leven in Leuth. Hierna verhuisde wij naar Beek bij S'-heerenberg. We hebben daar bijna twee jaar gewoond. Totdat mijn vader in de fout ging bij zijn werkgever en wij met zijn alle gedwongen moesten verhuizen. Het huis was van het timmerbedrijf waar

hij werkte.

We kwamen te wonen bij opa en oma moes. In Groesbeek. Moes vanwege de vele appelmoes die ze zelf maakte. Maar dat ging niet goed en kwamen wij terecht bij de opa en oma van moeders kant in het plaatsje de Ooij vlakbij Nijmegen.

Ik was een angstig kind. Mijn vader wilde mij daar met enig geweld wel bij helpen. Dat werkt natuurlijk averechts. Ik huilde bijvoorbeeld veel bij de tandarts als ik angstig was maar ook als het onweerde en ik licht zag die over de eettafel schoot. Ik werd vaak weggestuurd door mijn vader als ik angstig was. Ik was bang voor mijn vader maar ook voor mijn moeder. Gek genoeg wilde ik van jongs af aan bij de politie om boeven te vangen. Maar kwam in de problemen hiermee toen ik besepte dat er ook waren die fysiek sterker zouden kunnen zijn dan ik. Ik durfde niet goed voor mezelf op te komen. Ook niet als mijn opa van vaders kant de kroketten van mijn bord stal en ook nog op at. Hij had ook altijd een herdershond waar hij mee trainde en ik was daar doodsbenauwd voor. Keer op keer was het nodig mij daar mee te confronteren.

Als hij de hond in de achtertuin losliet uit de ren dan kwam ik niet meer buiten. Dat waren zeer angstige

momenten. Mijn moeder daarentegen werd angst aangejaagd met fretten door mijn oom een jongere broer van vaders kant

Mijn opa van moeders kant was mijn enige veilige haven. Maar als ik wilde zwemmen zei hij altijd "als je verzuipd moet je niet meer thuis te komen" Dan schrok ik daar toch wel van. Later begreep ik dat het dan ook niet meer kon. Toen ik hem daarop betrapte moest hij lachen. Maar het was ook gevaarlijk want ik kon toen nog niet zwemmen.

In een openluchtzwembad te Wijchen was ik dan ook bijna verdronken echter de badmeester heeft me toen van de verdrinkingsdood gered.

Mijn vader en moeder gingen scheiden toen ik zes jaar oud was. We woonden toen nog in bij mijn oma ook wel moeke en mijn opa in de Ooij. Daar heb ik wel veel affectie gevoeld en ook de zo broodnodige knuffel.

Mijn moeder kreeg uiteindelijk een huis toegewezen ook in de Ooij. En dat huis moest flink opgeknapt worden. Zestien tot twintig lagen behang moesten verwijderd worden. Maar van de plaatselijke middenstand kreeg ze geen stoomapparaat want het was mannenwerk. Dus deden wij het maar met een plamuurmes en kokend water uit een grote

ketel. Mijn opa, moeders en ik hebben toen flink gezwoegd hoe jong ik ook was.

Geld van de gemeente was er niet veel immers je scheidde niet in de jaren van begin zeventig. Er waren veel vooroordelen en daarbij werd geopperd dat er mogelijk sprake was van overspel door moeders. En werd ik daar ook flink mee gepest. En dat terwijl mijn vader nog een vrouw in Duitsland had waar hij werkte.

Mijn vader kwam nog even in beeld nadat hij beloofd had ons niet meer te slaan. Dat deed hij inderdaad niet meer daarentegen pleegde hij wel incest met mij en mijn zus. Buiten dit alles kreeg mijn moeder nog steeds de nodige slaag.

Dit alles gebeurde in mijn zevende jaar. In die tijd werd ik ook nog misbruikt door een dorpsgenoot in een droge sloot. Terwijl mijn opa nietsvermoedend in zijn moestuin werkte zo'n 150 meter verderop. Toen de dorpsgenoot klaar was mocht ik gaan. Daarbij hield ik me zo sterk mogelijk. En heb niets vertelt. Mede ook door de doodsb bedreiging die de tiener mij meegaf.

De dood is voor mij iets onheilspellend een gitzwarte onbewuste toestand waar ik niet meer uit zou komen. Het gaf mij een uitzichtloos lijden in het

leven wat ik nog zou moeten leiden.

Mijn vader is hier de grootste oorzaak van geweest. Hij zei al op mijn vijfde "als je dood bent Loedje is er niets meer dan houdt alles op" Hieruit is mijn grootste drijfveer ontstaan namelijk de dood te willen overleven.

Mijn vader verdween uiteindelijk definitief van het toneel maar had me eerst nog ontvoerd richting Nijmegen. Samen verbleven wij toen in een restaurant op plein 1944. Ik werd daarbij voorzien van een stevig sorbet. En ook met de belofte mee te mogen naar Duitsland. Totdat mijn moeder vanuit het niets naar binnen stoof en mij op niet misverstande wijze meenam. En mij daarbij geheel overstuur in de handen van mijn opa drukte. Die me met een stevige greep vast hield. Totdat mijn moeder terugkwam van het gesprek met mijn vader. Dat was dan ook de enige reden van mijn vader toen hij mij meenam hij wilde mijn moeder nog even spreken.

Nadat mijn vader dus voorgoed uit ons leven was. Kreeg mijn moeder een relatie met een Turkse man. Hij was altijd met mij aan het stoeien en vaak te vinden bij mijn opa en oma. Deze relatie hield niet lang stand hierop verloor mijn moeder haar stem en

moest ik mijn oma te hulp roepen. Deze is ook met mij meegegaan. Later kreeg mijn moeder haar stem wel weer terug en heeft al zijn persoonlijke bezittingen van hem ingepakt en bij hem teruggebracht.

Na dit avontuur kreeg mijn moeder een relatie via een bemiddelingsbureau.

Met die nieuwe relatie is ze opnieuw in het huwelijksbootje gestapt. Nadat hij door ons allemaal werd geaccepteerd. Al gauw was het onze papa. En voldeed hij aan mijn ideaalbeeld.

Ik had mijn moeder ook geadviseerd en gezegd dat ze een man met buikje en baard moest nemen omdat dit aardige mannen waren. En daar voldeed hij dan ook aan. En was ik het die hem als eerste papa noemde. Gevolgd door de rest. Al vrij snel droegen wij zijn achternaam dus Verhoeven. Terwijl dat officieel nog niet mocht maar werd dit pas op mijn twaalfde definitief. En mocht ik zelf kiezen. Maar had die keus echter niet door de druk van moeders.

1.2 Miskraam

Vrij snel verhuisde wij naar Wijchen omdat mijn stiefvader daar werkte in een sociaal werkplaats. Hij is dan ook invalide geraakt na een auto-ongeluk in 1963. Waar hij een niet aangeboren hersenletsel aan over had gehouden. Maar de woning was veel te duur maar wel nieuwbouw en had een vaste trap naar de zolder.

Mijn moeder kreeg daar een miskraam en volgens haar was het mijn schuld. Ik snapte daar niets van. Maar ik denk dat ze hevig teleurgesteld moet zijn geweest. Ze werd wederom zwanger en heeft dit voldragen. Hierbij was een lange ziekenhuisopname noodzakelijk in het Radboud UMC te Nijmegen. Het werd altijd onmogelijk geacht dat mijn stiefvader kinderen zou kunnen verwekken. Dit bleek boven wonder dan toch mogelijk.

Problemen werden toen allemaal wel zichtbaar in die periode en was mijn moeder niet de moeder meer die ik kende. Ook mijn stiefvader was niet meer hetzelfde. Ik werd door hem dan ook mishandeld en letterlijk aan mijn haren de trap opgetrokken naar de zolder. Waar ik vaak verbleef

en speelde noodgedwongen met miniatuurtjes. Mijn zus ontkent dit want mijn stiefvader zou snel buiten adem zijn door zijn handicap. Maar ze vergeet dat we tijdens de autoloze zondagen veel met mijn stiefvader gefietst hebben. En zij dan ook wel zou moeten weten dat haar ontkenning niet klopt. De gezinsverzorgster (ook een zieke vrouw) in die tijd vond het ook allemaal wel opvoedkundig verantwoord en gaf vaak de opdracht.

Het gevolg van dit alles en ook nog door de mishandeling van mijn moeder op geestelijk gebied maakte mij onhandelbaar in de vijfde klas lagere school.

Mijn moeder beviel van haar benjamin en kreeg het verhaal van de incest te horen. Dit was ook in de vijfde klas van de lagere school. Ook mijn zus werd door haar benaderd die hetzelfde vertelde.

Hierdoor ging mijn moeder de slachtofferrol in en nam haar alcoholmisbruik toe. Omdat ze volgens haar gefaald had als moeder. Maar het was een excuus om te drinken wat ze al deed. En had ze mijn vader al vanaf de scheiding tot op het bot gehaat.

Mijn zus en ik werden verhoord door de zedenpolitie in Wijchen bij ons thuis. Na eerst door mijn moeder geïnstrueerd te zijn om alles nog

groter te maken dan het feitelijk al was.

Na het verhoor mochten we samen iets kopen in het centrum van Wijchen waar wij vervolgens de winkel uit werden gezet. Waarom wisten we niet. We hadden dit mijn moeder verteld en die heeft de bedrijfsleider toen gebeld. En die man uitvoerig duidelijk gemaakt dat we waren verhoord en ook waarom.

Toen speelde bij mij toch wel een schaamte en dit flikte ze vaker als ik bijvoorbeeld overhoop lag met de ouders van mijn vriendjes. Die dan aan haar vroegen waarom ze dat deed. Hierdoor raakte ik steeds meer geïsoleerd omdat ik me niet meer durfde te laten zien.

Mijn vader is nooit vervolgt om ons volgens mijn moeder in bescherming te nemen.

Ik werd vaker geestelijk mishandeld. Maar mijn stiefvader ging weer de goede kant op en kon ik het steeds beter met hem vinden. Maar mijn moeder ging zuipen. Ze zette mij en mijn zus een keer met boeken op ons hoofd op de knieën tegen de muur. En o'jee als wij de boeken lieten vallen.

Ik was in de zesde klas rustig maar speels in tegenstelling van de vijfde klas lagere school. Ik moest echter veelal oppassen als mijn moeder weer

eens een bezoekje aflegde in de Ooij bij opa en moeke. Ik werd dan ook al vroeg verantwoordelijk gemaakt. Dat zorgde wel voor enige wrijving met mijn broers en zusjes. En werd ik van de gekste dingen beschuldigt die mijn moeder bewust voor waar aannam.

In die tijd was er een maatschappelijk werker. Die een sessie bij ons thuis afnam en met het hele gezin in gesprek ging. Mijn broertjes en zusjes moesten van hem naar boven. En vroeg hij wat ik ervan vond ik zei dat het niet eerlijk was. De volgende dag zei mijn moeder dat hij vond dat ik vaker slaag nodig had.

Er woonde mensen bij ons in de straat en moest ik mijn broertje daarvan beschermen dit is mij niet in dank afgenomen. Maar ik deed alles wat mijn moeder van me vroeg. En nam het op de koop toe. We hebben in die periode ook veel oud papier opgehaald voor extra centen. Wat opging aan de alcohol.

Maar goed het gezin werd behandeld door de psychische polikliniek in het Radboud te Nijmegen. Maar daar wilde ik mee stoppen omdat het hele gezin tegelijk behandeld werd en ik niet het gevoel had vrijuit te kunnen praten. Het werkte dan ook

niet door moeders toedoen die legde ons thuis al woorden in de mond. En als ik iets zei wat haar niet beviel kon ik daar nog lang op teren. Uiteindelijk is het dan ook gestopt.

Ze heeft me niet vaak geslagen en als ze dat wel deed lachte ik haar uit. Geestelijk echter ben ik door de mangel gehaald. De affectie die ik nodig had was er niet wel de dreigementen van een kostschool en de vele schuldgevoelens die ze mij aan praatte. Ook bepaalde ze de schoolkeuze en de studierichting. Tegelijkertijd ging ze opscheppen en iedereen vertellen hoe goed ik wel niet was. Wat ik helemaal niet waar kon maken. Ook als ze ruzie had in de kroeg vond ze het nodig om mijn naar voren te schuiven. Om haar te beschermen. Daarnaast kon ze dingen zeggen wat helemaal niet waar was. Maar ik voor waar aannam.

Uiteindelijk verhuisde wij naar een goedkopere huurwoning. Ik was ongeveer 13 jaar. Daar begon een alcoholprobleem bij mezelf en werd het roken van tabak toegejuicht en goedgekeurd ik zou dan namelijk wat rustiger zijn. Ik was dertien jaar toen ik naar de disco ging en mij lens zoop aan de alcohol. Onderweg terug naar huis kwam alles eruit omdat ik kotsmisselijk hiervan werd. Later kwam

de agressie mede door de alcohol bij mij naar boven. Dit door opgekropte woede die ik anders niet kon uiten. Veelal ging ik vernielen. Ik was zo vol van angst wat ik met alcohol dacht te overwinnen. Ik was vooral bang voor onthechting als ik voor mezelf opkwam in nuchtere toestand. Dus alcohol dronk ik dan ook gretig. Soms waren de portiers bang voor steekpartijen omdat ik niet neer ging en bleef staan en zelfs pijn voelde ik dan niet.

1.3 Manische episodes

Ik ging naar de brugklas van de Wijchense scholengemeenschap. De tweede brugklas vervolgde ik in een LHNO te Grave in eerste instantie leek dit goed te gaan. Maar in de derde klas werd ik wederom onhandelbaar zoals ook in de vijfde klas lagere school. Ik denk dat toen in allebei de gevallen een manische episode heerste. Echter zonder de betrekkingswaan die ik later wel had voorafgaand aan een diepe psychose. Na de derde klas LHNO ging ik terug naar de scholengemeenschap in Wijchen.

moest wel starten in de derde klas LTS ik moest het derde jaar dus overdoen. Hierna volgde de vierde klas en behield ik ook mijn diploma. Ik was echter nog geen timmerman maar had wel een basis opgebouwd hierop wilde ik verder studeren en naar de MTS mijn moeder echter was erop tegen.

Het kwam erop neer dat ik moest werken. En eigenlijk vond ik dat ook wel best. Er waren wel de nodige onkosten maar ik betaalde nooit kostgeld.

Wel de rekeningen die soms in de honderden guldens liepen.

Ik werd heftruckchauffeur en bestekzoeker bij de Wijchense houthandel. En solliciteerde iets later bij de luchtmacht dit moest ik onderbreken omdat ik een gaatje in mijn trommelvlies had. Ik kon dit dus onderbreken om te voorkomen dat ik afgekeurd werd. Dan zou ik niet meer kunnen solliciteren bij de luchtmacht.

Kort daarop echter werd ik gekeurd voor de dienstplicht en goedgekeurd. Ik moest toen de pantsergenie in en werd sappeur een soort manusje van alles. Naar de opleiding ging ik naar de parate troepen in Duitsland op drie kilometer afstand van het voormalige concentratiekamp Bergen-Belsen. Ik werd daar een beginnend alcoholist als ik dat al niet was. Maar in de compagnies bar koste het dan ook geen drol. Ik heb toen ettelijke alcoholvergiftigingen gehad en het nodige vernield. Uiteindelijk moest ik voor de krijgsraad komen in Seedorf.

Ik was hoe gek het misschien ook klinkt erg verlegen. Ik had wel vriendinnetjes maar seksen was er nog niet bij. Ook voor de dienstplicht maar later heb ik dat seks tekort wel ingehaald.

De compagniescommandant vroeg of ik problemen thuis had. Na de zoveelste schermutseling. Daar heb ik toen een afwijzend antwoord op geven.

Het was ook meer de angst en een uitzichtloos leven door de aanwezigheid van de dood. Ik wist niet hoe ik hem dit uit moest leggen. Ik snapte het dan ook allemaal niet. Je gaat naar school vervolgens werken en met pensioen en als cadeau de dood. Ik zag de zin van het leven daardoor niet maar die is er wel degelijk. Maar gaat bij mij niet samen met een algemeen gangbaar wereldbeeld met wat de religie en wetenschap ervan gemaakt hebben.

De zin van het leven is: geloof in jezelf. Ik had me voorgenomen de dood te overwinnen en daardoor iets bijzonders te willen doen. Daarnaast ben ik zeer prestatiegericht en slaap daardoor slecht. En voel me dan ook soms dodelijk vermoeid. Maar goed ik zwaaide af met een tevredenheidsbetuiging maar ook met een ontevredenheidsbetuiging omdat ik uit het raam gesprongen was met een slok op.